

KÖZIGAZGATÁS

Kibővítik a közbúgóhidat

— Városi gépműhely. —

(Saját tudósítónktól.) Amíg a tavasszal a közgyűlésen szövé nem tették, megdöbbenően elhanyagolt állapotban volt a szegedi közbúgóhid. Kiderült, hogy két év óta egyáltalán nem törődtek sem az épület, a berendezés és a felszerelések jókarbantartásával, sem az üzem fejlesztésével. A vágóhid kezelőszemélyzetében ellentétek támadtak, személyes harcok és összetűzések dultak, miközben a vágóhid gépei berozsdásodtak, tönkrementek, a tetőn becsurgott az eső, a földolgozott husárukat lopkodhatta, aki akarta, mert még kerítésről sem gondoskodtak az épület raktárai körül. Mikor láztán a közgyűlésen leleplezték ezeket a hallatlan állapotokat, akkor észére tért a tanács is és mindjárt olyan intézkedéseket léptetett életbe, amelyek valamennyire mégis helyreállították a rendet a közbúgóhídon.

Az első intézkedés az volt, hogy az ismeretes szénzállítási afférból kifolyólag a tanács kivette a vágóhid vezetését a mérnökség kezéből és Balázs Károly vágóhídi felügyelőre ruházta. Ez annyival lett jobb így, hogy a vágóhid vezetésének a felelőssége mégis inkább egy ember személyében összpontosult. Azután megkezdődtek a tárgyalások a további üzemfejlesztéshez még 20—30,000 korona póthitelre lesz szükség. Mindezek alapján a tanács megbizta a mérnökséget, hogy a vágóhid kibővítésének a tervét készítse el, majd elrendelte még a közbúgóhídon egy városi gépműhely fölállítását, amely magától a közbúgóhid üzemtől teljesen független ugyan, de a mérnökség szerint ott van legalkalmasabb helye. Hónapokig dolgozott a mérnöki hivatal a kibővítés, valamint a városi gépműhely tervén, míg néhány héttel ezelőtt elkészült velük és bemutatatta a tanácsnak. A tanács tízenégy nappal ezelőtt kiírta az árlejtést külön a vágóhid kibővítési munkálataira és külön a gépműhely berendezésére. Az árlejtési határidő ma járt le és ma délbén az árlejtési bizottság Bokor Pál helyettes-polgármester elnöklésével fölbonította az ajánlatokat. A kibővítésre összesen hat cég tett ajánlatot és pedig a beérkezés sorrendje szerint a következők: Regdon Sándor, aki 42,074.99, Balogh József 54,302.55, Bartos Mór 45,017.71, Csókási Ferenc 51,447.20, Kovács Ferenc 44,529.12 és Heszlényi József és társa, akik 42,529.94 koronáért hajlandók elvállalni a közbúgóhid kibővítését.

A gépműhely berendezésére a következő budapesti cégek tettek ajánlatot: Elszász Rezső 8500, Hirsch és Frank végösszeg nélkül, Vulcu Maxim gépgyár 8783.50, Schuchardt és Schütte végösszeg nélkül, Magyar Siemens-Schuckert művek két elektrómotorra 1072.50, Kern Róbert végösszeg nélkül, Fegyver és Gépgyár részvénytársaság, végösszeg nélkül, Kann és Heller 8926.50 és Székely Ignác 7452.50 koronáért. Az árlejtési bizottság kiadta az ajánlatokat a mérnökségnek átszámítás végett s majd ha ez elkészül, dönt a tanács, hogy mely cégeknek ítéli oda a munkálatokat.

(—) Drágább a kórházi élelem ez Szombaton délelőtt a város kórházi bizottsága ülést tartott, amelyen a kórház gazdasági ügyeinek elintézésével foglalkoztak. Megállapították a kórház 1914. évi költségvetését és tizenhatszáz százalékkal drágább lett az élelmezés, mint az elmúlt évben, a bizottság elhatározta, hogy a betegek napi ellátási díját két korona husz fillér helyett két

korona negyvenhat fillérben szabja meg. A kórház fehérnemű szükségletét Wagner F. cégtől, mint legolcsóbb ajánlattevőtől szerzik be. Elhatározta a bizottság, hogy a jövő esztendőttől kezdve a kórházi tisztviselők is kapnak családi pótlékot a drágaságra való tekintettel. A Molnár-házban levő pótkórházat is fölépítik, ennek a költségvetése tizenhatezer koronát igényel, ezt az összeget a betegápolási alaphól földözik.

(—) Két elutasított felelőbezés. A tisztviselők fizetési pótléka címén 1912-ben is százezer korona államségélyt kapott Szeged. Szabó Vilmos árvaszéki irodaigazgató és Polczner Zoltán segédközigazgató keveselték a rájuk osztott részt és ezért megfőlelbezték azt a közgyűlési határozatot, amely az államségély miként való felosztásáról gondoskodott. A belügyminiszter a fölbebezéseket elutasította. — Faragó Ödön dr. tisztviselő megfőlelbezte a közgyűlésnek azt a határozatát, amelyben a törvényhatósági bizottság Soós György rendőrsparancsnoknak, aki szolgálata közben megbetegedett, 300 korona gyógykezelési költséget szavazott meg. A belügyminiszter elutasította a tisztviselő fölbebezését.

TÖRVÉNYKEZÉS.

Az alsóvárosi szerelmi dráma az esküdtek előtt.

— Nem épeszü a vádlott. —

(Saját tudósítónktól.) Ma tárgyalta a szegedi törvényszék esküdttörőse az alsóvárosi szerelmi drámát, amely a nyáron Alsóvárosban történt.

Junius 17-én nyolc óra tájban Somogyi Mária nővérével együtt a Rákóczi-utcai kifolyóhoz ment vizért. Az uton találkozott Árva Antallal, aki már régebb óta udvarolt neki. A leány Árva elől ki akart térni. A leány azonban szövéltátsba elegyedett vele, majd hirtelen előrántotta revolverét és többször rálőtt a leányra. Az egyik golyó a bal karját találta, a másik pedig a mellébe fúródott. Árva aztán önmagára lőtt, de csak könnyebb sérülést ejtett a karján. Aztán Mézáros Sándor rendőr üldözésére futásnak eredt és amikor már nem menekülhetett, bicskával a mellébe szúrt.

A mai tárgyaláson Hevesy Kálmán elnököl, a vádhatóságot Harsányi Elemér ügyész képviselte, a vádlottat Fráter Zoltán dr. védte. A vádlott a kihallgatása során oly zavaros feleleteket adott, hogy a védő kérte elmeállapotának a megfigyeltetését. Az elnök fölolvasta a börtönorvos bizonyítványát, amely szerint Árva a vizsgálati fogság idején három ízben volt a rabkórházban, epileptikus rohamokban szenved. Ennek alapján a bíróság elnapolta a tárgyalást és elrendelte a vádlott elmeállapotának a törvényszéki orvosokkal való megfigyeltetését.

§ A megtámadott udvarló. Régebbi idő óta udvarolt Brezlauer Ödön rákosszentmihelyi fűszerkereskedő Vicián Pál póstatistát feleségének. A férj rossz szemmel nézte utóbb a dolgot és eltiltotta az asszonyt az udvarlóval való találkozástól. Titokban azonban Brezlauer naponta találkozott Viciánéval. Ez év augusztus tizenhatodikán is, míg a férj hivatalban volt, együtt sétálgattak a Viciánék kertjében. Az asszony néhány percre bement a lakásba és az alatt a férj váratlanul hazaérkezett. Mikor észrevette a kertben Brezlauert, felelősségre vonta, majd egy karót rántott elő és azzal támadt rá az udvarlóra. Brezlauer védekezésül revolveréhez nyúlt és rálőtt a férjre, akit mellén talált a golyó. Súlyos sérüléséből csak hetek múlva gyógyult föl. Az udvarló ma szándékos emberölés kísérletével vádolva állott a pestvidéki törvényszék előtt, amely egy évi börtönre ítélte, de a védő előterjesztésére szabadlábra helyezte.

5

gyertya-fényű WOLFRAM izzókörték megérkeznek melyeknek fogyasztása ugyszólván semmi, Szegeden kapható
Fonyó Soma világítási vállalatának Kőlcsey-utca 4

VIDÁM KRÓNKA

A LABMOSÁS. Évődtek egymással ketten, egy író, meg egy festőművész. Az író Szomaházy István volt, a festő pedig Linek Lajos.

Mind a kettő elég fiatal ember, de mind a kettőnek ezüstös a haja. Hát azzal bosszantották egymást, hogy mindenik azt fogta a másikkra, hogy ő az öregebb.

— Szervusz! — köszönti Szomaházy Lineket, s hozzá teszi: — Előre köszönök, mert te vagy az öregebb!

Linek visszavág:

— Engem az elemi iskolában azért büntettek meg, mert a te regényedet olvastam. Te már akkor elismert író voltál.

Szomaházy se maradt adós:

— Ugy látszik, te abban az elemi iskolában akkor már öreg rajztanító voltál.

A másik tovább licitál:

— Dehogya! A te fiad volt a tanító!

Erre Szomaházy haragot színlel és hátat fordít neki. A jószívű piktör felül neki és megkérdezi:

— Haragszol? Talán megsértettelek?

— Nem, — mondja Szomaházy — csak-hogy te utóbbi időben nagyon elbizakodott lettél...

— Én?

— Igen. Nem lehet veled beszélni, amióta a hereceprimás megmosta a lábadat!

Ennél tovább nem lehetett öregség dolgában licitálni. A festő megadta magát!

AZ ÜGYVÉD ÉS A SZABÓ. Egy szegedi ruhakereskedő összetűzött az ügyvédjével a magas expenzák miatt.

— Kérem, ez mégis hallatlan, hogy mi esoda költségjegyzéket nyújt be önnek. Hát maga azt hiszi, hogy én lopom a pénzt?

Az ügyvéd is kifakadt:

— Hát maga azt hiszi, hogy én loptam a diplomámat?

A kereskedő dühösen felelt:

— Nagyra van azzal az ügyvédi diplomával. Pedig kettőnk között nagyon kis különbség van. Én felöltöztetem az embereket, maga pedig levetkőzteti.

A FRISS MAZOLÁS. Egy fürdőhelyre, melyet mostanában kezdenek reklamirozni, beállított egy méltóságos ur. Ismert alakja a fővárosi társadalomnak, előkelő politikus és nagyon elegáns gavallér. A fürdőigazgató nagy hűhóval fogadta s nagy vigyázott rá, mint a szemévilágára. És nyaralás első napján a méltóságos ur ragyogó fehér nadrágban, pokoli eleganciával sétált végig a sétányon, majd mikor elfáradt, leült egy padra. Mikor azonban fölkel, már széles barna olajfesték-csíkok díszlegtek rajta. A pad barna festéke a nagy melegben megolvadt s ez okozta a katasztrófát. A méltóságos ur ruganyos léptekkel, de kissé sietve ment vissza a szállóba ruhát váltani...

A fürdőigazgató pedig tépte a haját dühében. Mindenféle rendeleteket adott ki s este a szállóba ment, hogy bocsánatot kérjen a nagy urtól a pad nevében. De a nagy ur nem volt otthon.

— Ruhát váltott, — mondta az inasa. — Az mondta, hogy ide nem való fehér nadrág, mert barnák a padok. Hát fölvette a barna ruhát...

A direktor félőrülten rohant vissza a sétányra, melynek padjait a délután folyamán — fehérre festette. De már késő volt. A méltóságos ur mit sem sejtve ült a barna ruhában egy frissen mázolt fehér padon.